

Lucie Stahl
HEALTH

ANARCHIA I DYSCYPLINA

Christian Egger

*Uwięził nas obraz,
i nie mogliśmy się z niego wydostać*

Ludwig Wittgenstein

Charakter prac Lucie Stahl jest niezwykle autorefleksyjny zarówno w sposobie wykonania, kompozycji i tym, jak oddziałują na widza. Artystka zdaje się odwoływać do nieokreśloności spojrzenia – mamy wrażenie, że nie jesteśmy w stanie rozróżnić, gdzie kończą się rozpoznawalne elementy wizualne, a rozpoczyna się ich niezgłębiony byt. Zmysły wciągane są w przestrzeń percepcji, gdzie krzykliwa, choć zapośredniczona codzienność i konwencje postrzegania sztuki stają się przygodą, w której choćby na chwilę należy porzucić kody tego, co daje się zidentyfikować, odczytać i ujarzmić. Artystka nie tylko wykorzystuje to, w jaki sposób przedstawienie oddziałuje wizualnie na percepcję, ale także wytycza dodatkowe ścieżki pośród obciążonych metafor i pokazuje, że na krańcu utraconego świata obrazów może znajdować się świat obrazów odnalezionych: to, co realne daje się odnaleźć na krańcach Abstrakcji. Stahl porusza się w niezwykle subtelnej i trudnej sferze reprezentacji wizualnej, o której mówi W.J.T. Mitchell w książce *Czego chcą obrazy?*. Jej realizacje trafnie ilustruje następujące spostrzeżenie: *jeśli chodzi o obrazy, jesteśmy niejako w sytuacji dzikusów, którzy nie mają pojęcia, skąd biorą się dzieci. W istocie nie wiemy, skąd biorą się obrazy, dokąd się udają, ani kiedy umierają – o ile dzieje się to w ogóle*¹. Kiedy próbuję opisać te wewnętrznie sprzeczne komunikaty percepcyjne i dwoistość, przychodzi mi zawsze na myśl utwór niemieckiego zespołu Mutter, zatytułowany *Wohltäter* (Dobroczyńcy), w którym istota tych wzajemnych zależności zawarta jest w słowach: *Oni są dobroczyńcami / My zaś ofiarami / jeśli tak to chcesz widzieć / oni już na pewno zrobią coś, co będzie służyć wszystkim / bo nie jesteśmy ani trochę lepsi niż oni / i o tym dobrze wiedzą*².

We wcześniejszych pracach – powiększonych, zeskanowanych asam-
blażach prezentowanych jako pokryte poliuretanem plakaty – Lucie Stahl
stawiała pytania dotyczące dyskursu, gestu i reprodukcji, uzasadnione
i zrozumiałe z punktu widzenia refleksji nad procesem produkcji obrazu.
Natomiast w ostatnich cyklach artystka prezentuje inne ujęcie środków
i metod, nawiązując do Agit-Prop oraz koncepcji autentyczności,
w szczególnym odniesieniu do zagadnienia reprodukcji. Wyraziste i nie-
pokojące wydruki atramentowe i kolaże na aluminium, eksplorujące idee
powtórnego zawłaszczenia (i re-asamblażu) obrazu w pełnym spektrum
współczesnych mediów, poruszają widza nie tylko jako metoda głębo-
kiej artystycznej refleksji nad przesytem otaczających nas obrazów, ale
również jako precyzyjne, anatomiczne studium sposobu, w jaki konsty-
tuuje się *podwójna świadomość*; artystka prezentuje owe obrazy niczym
wzniesione trofea uratowane z medialnego kataklizmu, na które dane
nam jest spojrzeć jedynie na krótką chwilę.

Jak ujęła to Lucie Stahl w tekście towarzyszącym wystawie *Waste*
w brukselskiej galerii *dépendance*:

*Kubły na śmieci zostały gęsto i brutalnie pokryte kolażami pochodzących
z magazynów i czasopism obrazów ilustrujących różnorodne tematy, sce-
ny i scenariusze. Elementy kolażu zostały opracowane i zaaranżowane
tak, aby mówić wprost lub w sposób mniej oczywisty o swojej kondycji,
o tym, że znajdują się na pojemniku na śmieci i w brudnych rękach.*

¹ W.J.T. Mitchell, *Czego chcą obrazy?*, NCK, 2013

² Mutter *Trinken Singen Schießen*, 2010

ANARCHY & DISCIPLINE

Christian Egger

*A picture held us captive,
and we could not get outside of it*

Ludwig Wittgenstein

,

The visual work of Lucie Stahl is one that is highly reflective on its ma-
king, compositing and effect on the viewer. It seems to be a touch-and-go
approach that evokes feelings of not being able to divide between the
borders of the distinguishable visual elements and their uncanny descent.
You feel drawn into receptive regions where boisterous themes of a
mediated everyday life and the conventions of art appreciation negotiate
adventures of how the codes of the identifiable, controllable and readable
could be left behind, if only for a short time. The artist not only performs
the way visual presentation is working, she also etches extra ways into
the ballasted metaphors and exposes that at the end of a lost world of
images may lie a recovered world of images, like the real is lying at the
end of the Abstract. She is acting in highly tricky areas with questions
of visual representation that W.J.T. Mitchell is referring to in *What Do
Pictures Want?* and the analogy: *when it comes to images, then, we are
in something like the position of savages who do not know where babies
come from. We literally do not know where images come from, or where
they go when (or even if) they die*¹. Also a song that always comes to my
mind with illustrating this double-bind scenario and complicity is
Wohltäter by the German band Mutter that boils down the phenomena
of these interdependencies to the essence: *Sie sind Wohltäter / Wir die
Opfer / wenn man so glauben will / sie werden schon etwas dafür tun,
dass es allen nützt / denn wir sind kein Stück besser als sie / und das
wissen sie genau*².

Were the former works by Lucie Stahl enlarged, scanned assemblages – poster covered in polyurethane where she put the everyday gadget of the scanner in the focus of her questions on discourse, gesture, reproduction – which were comprehensible from any point of the image-production – in a more recent series the artist presents her take on Agit-Prop and the concept of authenticity, again particularly in application to reproduction. Direct and disturbing inkjet prints and collages on aluminium, with their relentless exploration of the re-appropriation (and thus re-assembling) of image generation across the full range of modern media, strike the viewer not only as means of the most profound artistic reflection on image satiation that we have, but also as a precise anatomy of the way *double consciousness* is constituted – by presenting the images as arched up trophies saved from a media catastrophe onto which the artist allows us to have a short and unsettling glimpse. As Lucie Stahl is quoted in the press release for the *Waste* show at *dépendance*, where they first have been shown:

The trash bins have been heavily and roughly collaged with images from magazines and newspapers depicting various subjects, scenes and scenarios. The collaged elements were edited and arranged to speak either directly or obliquely to their condition of being on the outside of a trash bin and in dirty hands.

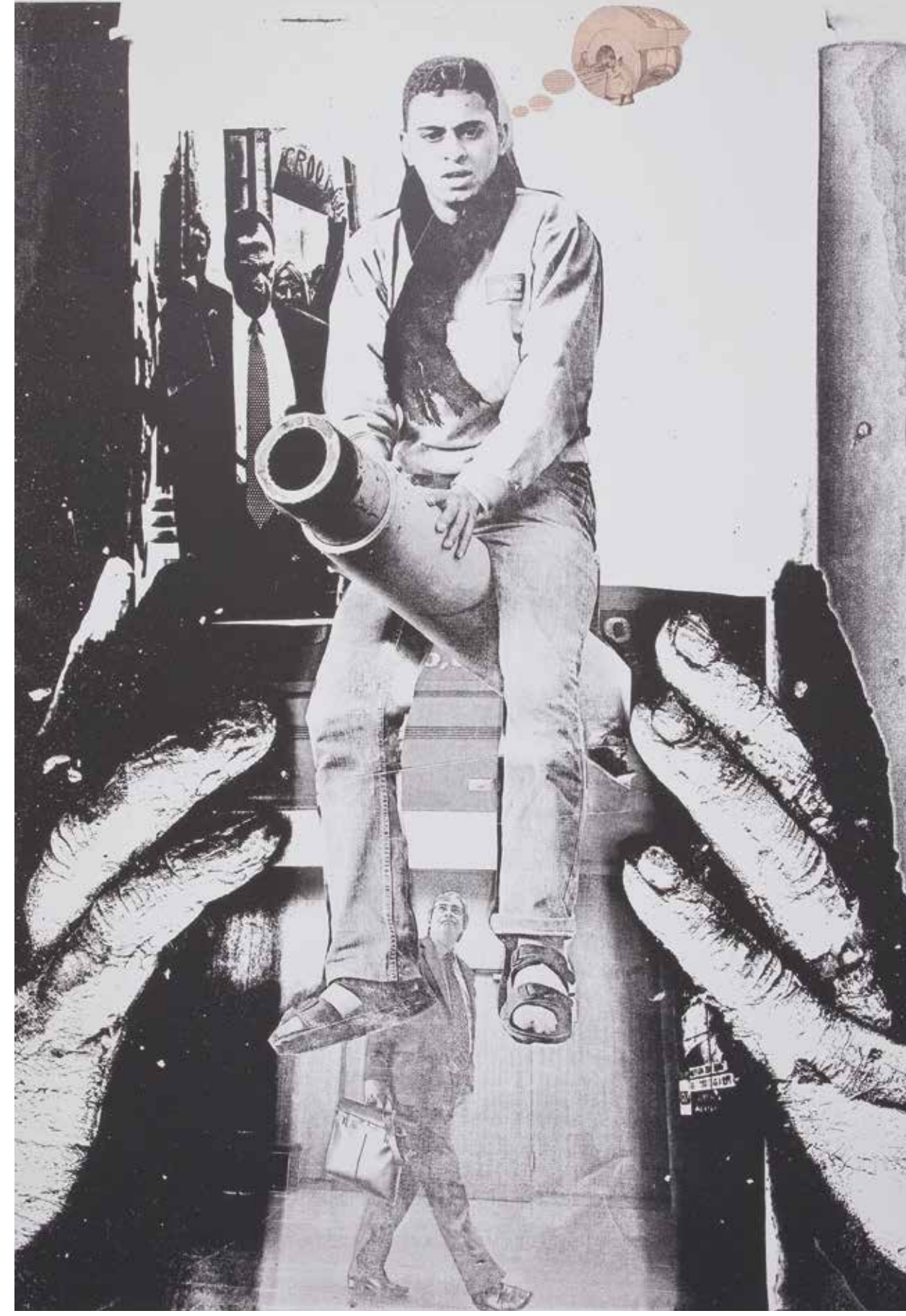
1 W.J.T. Mitchell, *What Do Pictures Want?: The Lives and Loves of Images*. Chicago, IL: U of Chicago P, 2005

2 Mutter *Trinken Singen Schießen*, 2010 [*They are the benefactors / we are the victims / if one wants to believe so / they certainly will do something that everyone profits from it / we are not a bit better / and they know for sure.*]

Lucie Stahl (1977) studiowała w Hochschule der Künste w Berlinie, Glasgow School of Art oraz Städelschule we Frankfurcie. Obecnie mieszka i pracuje w Wiedniu.

Jej prace pokazywane były podczas indywidualnych wystaw w Freedman Fitzpatrick, Los Angeles (2014); Galerie Gio' Marconi, Mediolan (2013); Paradise Garage, Los Angeles (2013); What Pipeline, Detroit (2013, z Tomem Humphreys); dépendance, Bruksela (2012 i 2008); Lost Property, Amsterdam (2012); Galerie Meyer Kainer, Wiedeń (2011); Költnischer Kunstverein, Kolonia (2011, z Bēlā Kolāřová); Caribic Residency, Hamburg (2010, with Will Benedict); Kunstverein Nürnberg, Norymberga (2009).

Lucie Stahl brała również udział w licznych wystawach zbiorowych, m. in. w Vilma Gold w Londynie (2013), Tomorrow Gallery, Toronto (2013), Bortolami, Nowy Jork (2013), Essex Street, Nowy Jork (2013), Halle für Kunst und Medien, Graz (2013), Overduin and Kite, Los Angeles (2013), Marres Centre for Contemporary Culture, Maastricht (2012), Galerie Mezzanin, Wiedeń (2012), Kaleidoscope Project Space, Mediolan (2012), 21er Haus, Wiedeń (2011), Portikus, Frankfurt (2011), SBC Gallery of Contemporary Art, Montreal (2009), Kunsthalle Exnergasse, Wiedeń (2008).

Lucie Stahl jest laureatką nagrody Belvedere Contemporary Art Award 2011. Reprezentują ją następujące galerie: dépendance (Bruksela), Galerie Meyer Kainer (Wiedeń), Gio' Marconi (Mediolan), Freedman Fitzpatrick (Los Angeles) oraz Neue Alte Brücke (Frankfurt).

Lucie Stahl (1977) studied at Hochschule der Künste in Berlin, Glasgow School of Art and at Städelschule in Frankfurt. She currently lives and works in Vienna.

Her woks have been shown in solo exhibitions at Freedman Fitzpatrick, Los Angeles (2014); Galerie Gio' Marconi, Milano (2013); Paradise Garage, Los Angeles (2013); What Pipeline, Detroit (2013, with Tom Humphreys); dépendance, Brussels (2012 and 2008); Lost Property, Amsterdam (2012); Galerie Meyer Kainer, Wien (2011); Költnischer Kunstverein, Cologne (2011, with Bēlā Kolāřová); Caribic Residency, Hamburg (2010, with Will Benedict); Kunstverein Nürnberg (2009).

Lucie Stahl has participated in numerous group shows at Vilma Gold, London (2013), Tomorrow Gallery, Toronto (2013), Bortolami, New York (2013), Essex Street, New York (2013), Halle für Kunst und Medien, Graz (2013), Overduin and Kite, Los Angeles (2013), Marres Centre for Contemporary Culture, Maastricht (2012), Galerie Mezzanin, Wien (2012), Kaleidoscope Project Space, Milan (2012), 21er Haus, Vienna (2011), Portikus, Frankfurt (2011), SBC Gallery of Contemporary Art, Montreal (2009), Kunsthalle Exnergasse, Vienna (2008), and others.

Lucie Stahl is a laureate of the Belvedere Contemporary Art Award 2011. She is represented by dépendance (Brussels), Galerie Meyer Kainer (Vienna), Gio' Marconi (Milan), Freedman Fitzpatrick (Los Angeles) and Neue Alte Brücke (Frankfurt).

Christian Egger artysta, mieszka w Wiedniu i w Grazu, gdzie pełni funkcję kuratora Künstlerhaus KM-Halle für Kunst und Medien.

Christian Egger is an artist living in Vienna and Graz, where he is curator at the Künstlerhaus KM-Halle für Kunst und Medien.

tytuły prac/titles	
s./p. 7	<i>Health</i> , 2013
s./p. 8	<i>Pepsi Gives Readers a Taste of the Future</i> , 2013
s./p. 9	<i>Pro Choice - Why do you ask?</i> , 2013
s./p. 10	<i>Manipulation</i> , 2013
s./p. 11	<i>Congress Created Dustbowl</i> , 2013
s./p. 12	<i>Untitled (Ribbon)</i> , 2008
s./p. 13	<i>Obama Care</i> , 2013
s./p. 14	<i>Prayer Wheel (Diet Pepsi 1)</i> , 2013
s./p. 15	<i>Prayer Wheel (Natural Light)</i> , 2013